

bere derved; dersom det har været et nødvendigt Offer, for at bringe Lovforslaget igjennem, at gaae ind derpaa, skal jeg ikke have Noget imod det at indvende. Derimod kan jeg ganske vist ikke være enig i det Haab, som den høitærede Minister har udtalt i det andet Thing om, at man ved en Revision af Lovforslaget vilde komme til en betydelig Udvidelse af Cavalleriet. Det troer jeg ikke, at man vil; jeg troer, at Cavalleriet ikke længer kan have sin Plads som et Hovedvaaben i Hæren; jeg troer, at det er traadt tilbage under den nuværende Udvikling til at være et Bi-vaaben, og, hvis det er saa, da troer jeg, at dette maa være i endnu højere Grad Tilfældet her i Landet end i andre Lande, som have store Sletter og Fjællandsgrændser. Her i Landet, hvor man kun har een Slette, paa hvilken vor Armee vanstelig vil falde paa at operere, fordi den jo i Regelen vil komme til at kæmpe imod Overmagten, og hvor Landsdelene derhos ere adskilte ved Sunde og Belter, som nødvendiggjøre en vanstelig Transport, der vanstelligt er vanstelig af Heste, troer jeg virkelig, at vi maa indskrænke Cavalleristyrken til det mindst Mulige. Jeg drifter mig derfor, i Modsetning til den høitærede Krigsminister, til at udtale det Haab, at man, naar den nye Hærorfning kommer til Revision, vil reducere de 10 Escadroner til 2 Regimenter og da rimeligviis ogsaa indskrænke Reserveescadronerne til 2 eller 3. At 10 Escadroner kunne være et passende Antal, vil jeg ikke drifte mig til at modsige. — Jeg kan dernæst ikke forstaae, hvorfor en saa overordentlig Udvidelse af Ingenieurcorpset er nødvendig. Efter Planen af 1842 bestod Ingenieurcorpset af 2 Compagnier, og dengang omfattede den danske Stat dog $\frac{2}{5}$ mere end nu. Nu skal Corpset udvides til 2 Batalioner, som derhos faae en overordentlig talrig Besætning af Officerer, nemlig 1 General, 4 Oberster, 14 Capitainer og 13 Premierlieutenanter. Det forekommer mig høist besynderligt, at et saa talrigt Corps skal være nødvendigt, efterat alle vore Fæstninger enten ere fratagne os eller ophævede, og da Beivæsenet, der hidtil har udgjort en Hovedbestættigelse for idetmindste endeel af Ingenieurofficererne, nu ifølge et nytligt vedtaget Lovforslag vil blive overgivet til

Amterne, men, dersom det ikke er nødvendigt, er det ikke rigtigt, at man vil udgive saamange Penge dertil. — Hvad Bestemmelserne om Mandskabets Udskrivning angaaer, da er der jo allerede i dette Lovforslag blevet optaget en Bestemmelse, der egentlig hører hjemme i Børneplygtsloven, som forbyder Stilling og Nummerbytning. Det er tilvisse en haard Bestemmelse. Jeg troer imidlertid, at den er nødvendig for Pintens Vedkommende, og jeg skal derfor ikke modsætte mig den der; derimod kan jeg ikke indsee, hvorfor man, da man dog ikke har kunnet gennemføre denne Bestemmelse aldeles consequent, men i §. 16 har maattet tillade Bytning med Hensyn til Garnisonstjenesten, saa vil forbyde Bytning imellem Reserver og Forstærkningen indenfor samme Brigadefreds. Jeg kan ikke see, at Numerbytning der kan have nogen meenlig Følge, og det er især for de ældre Mand, der have giftet sig, og som have fast Stilling, af overordentlig stor Betydning, om de kunne frigjøre sig for idetmindste den strengere Deel af Militærtjenesten. — Det gjør mig overordentlig ondt, at den høitærede Minister ikke har kunnet gaae ind paa det Flinkhedsystem, som den ærede første Læser (Magtus) kaldte det, der var bragt i Forslag af Forsvarscommissionen. Jeg troer ikke, at den Indvending, som man har gjort mod dette System fra Hærens Officerers Side, har været særdeles begrundet. Det er ganske vist, at man ikke uden at gjøre Vold paa Systemet vilde kunne bringe alle 3 Classer, de Flinkes, de Middelmædige og de Daarlige, til at være lige store; det er ganske vist, at den mellemste Klasse maatte blive meget større end de to andre, men indenfor den vilde altsaa Lodtrækning have kunnet hjælpe. Der forekommer mig at være noget Uheldigt i, at man ikke vil belønne de Dygtige, og at man ikke vil paastjonne deres Iver, som allerede, førend deres Børneplygt indtræder, have erhvervet sig Vaabensærdighed. Man vil jo derved paa eensgang slaae hele den Bevægelse ihjel, som har grebet en ikke ringe Deel af Nationen, og som jeg anseer for sund og gavnlig, nemlig Skarpskyttebevægelsen. Naar de, der have lært at exercere iforveien, ikke forlods kunne blive fritagne for Garnisonstjenesten, vil der ingen Opfordring være